

MARIA PONS TREURE LA POLS

Jubilació

UNA AMIGA jubilada em diu que ara gaudeix de tot el temps del món. Que per primera vegada a la vida sent que el seu temps és, exclusivament, seu. No ha de córrer a buscar criatures al col·legi. No ha de fer dinars, ni sopars. No té horaris, ni presses; ni de la família, ni de la feina. Em diu que, per primer cop, pot fer el que li doni la real gana.

Els seus fills ja fa temps que es van emancipar. El noi se'n va anar a treballar al Canadà i la noia, a Alemanya. Tan aviat com els fills van buidar el niu, l'home la va deixar per una noieta a quí doblava l'edat. La meua amiga m'explica que, aleshores, va plorar moltíssim. Quan arribava a casa i ningú no l'esperava, el sostre li queia al cap. Però, quan es van eixugar les llàgrimes, tot va canviar. I, llavors, allò que semblava un pou profund i negre del qual no sortiria es va convertir en un camí de flors i violes.

No para de xerrar i va dient que des que s'ha jubilat es lleva quan encara és fosc o bé quan el sol ja és al mig del cel. Segons ella, tant se val, no es posa pas pedres al fetge per aquest motiu. I, a sobre, programa el dia segons les ganes que tingui de fer això o allò.

No em sé estar de preguntar: "No fer res no és molt avorrit?"

"Res? Qui ha dit que no faig res?" Des que m'he jubilat m'he inscrit en un gimnàs, pertanyo a un club de lectura i m'he fet sòcia d'una associació de dones. En sis mesos de jubilació he acabat dues vànoves de patchwork, m'he llegit una trentena llarga de llibres, he fet uns quants viatges, a més d'anar al gimnàs i a natació. Que el meu temps sigui meu no vol dir pas no fer res. Tan sols vol dir que faig allò que vull, quan vull.

El discurs de l'amiga em fa pensar en la novel·la *Los asquerosos*, de Santiago Lorenzo, quan l'oncle de Manuel ens diu: "Lo bueno no era que con tantas horas por delante pudiera hacer lo que le saliera de los cojones. Lo bueno era que no paraban de salirle cosas de los cojones todo el día. Sin esta frase 2, el pobre canelo que solo reúna la 1 acabará colgándose por el cuello tras el primer trimestre, ahogado por la frustración de haber esperado siempre a que llegue el tiempo para sí y encontrándose la olla de cagarros especiados que se va a comer cuando mire el reloj y sea todavía por la mañana (les ocurre a muchos jubilados)."

Que el meu temps sigui meu no vol dir pas no fer res. Tan sols vol dir que faig allò que vull, quan vull

---